הגביש הקסום

טוני ציאנגו

זה לא היה יום טוב של עליזה. האח הגדול רב אתה כל אחר הצהריים. אמא הטילה עליה עבודות שונות כמו להאכיל את התינוק, לחליף את החיתולים שלו, לרחוץ אותו. והאח הקטן שלה לא הפסיק לבכות.
זה היה כבר יותר מדי לילדה בת שבע! כל מה שרצתה עכשיו זה ללכת לחדר שלה ולברוח מהכל. וזה מה שעשתה.
הכורסה בחדרה של עליזה הייתה גדולה ונוחה והיא התכרבלה בה והתחילה לחשוב על אירועי היום.
היא רצתה שהאח הגדול לא יתגרה בה כל כך. והיא רצתה שאמא שלה לא תטיל עליה עבודות רבות. והיא באמת רצתה שהאח הקטן לא יבכה כל כך.
היא רצתה שהחיים שלה יהיו שונים!
פתאום נפתח החלון של חדר השינה שלה. החדר החשיך והיא שמעה צליל של מכה חזקה וראתה ענן קטן של עשן לבן. וכשהעשן התפוגג היא ראתה את המראה המוזר ביותר שראתה אי-פעם!

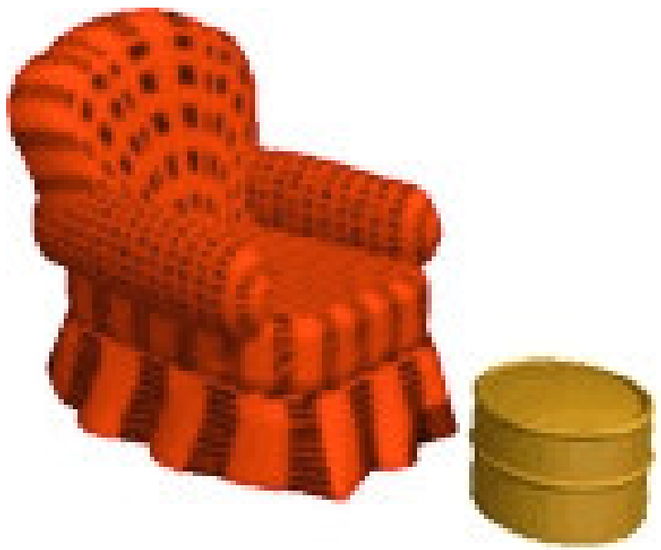

באמצע החדר עמד איש קטן ומוזר עם זקן לבן ארוך, בגד כחול וכובע מחודד!
"הלו, עליזה" הוא אמר בקול עמוק "אני מכשף של משאלות ונראה שיש לך משאלות רבות היום! את

נראית לי ילדה נחמדה ולכן אראה לך איך אפשר

להגשים את המשאלות שלך."
ואז הוא הוציא מקיפולי הבגד שלו גביש מיוחד.
הגביש הסתובב במהירות ונשקפו בו כל צבעי הקשת, והצבעים נצצו ורקדו.
"אם תרצי להביע משאלה" אמר "את צריכה להחזיק את הגביש חזק מאוד בידיך, עד שיפסיק להסתובב. אז המשאלה שלך תתגשם."

ובקול עוד יותר עמוק הוא הוסיף "אבל אסור לך לעזוב את הגביש כי אם תפילי או תאבדי אותו, אפילו אני לא יודע מה עלול לקרות לך."
ואז הופיע שוב ענן עשן לבן והמכשף נעלם, אך

לפני שהעשן התפוגג, עליזה שמעה עוד את הקול העמוק האומר "שלום, עליזה, בהצלחה!"
עם הגביש המסתובב בידיה עליזה התחילה לחשוב מה לעשות. האם המכשף אמר אמת?

הייתה רק דרך אחת להיוודע! היא החזיקה את הגביש חזק מאוד בידיה, חשבה על היום העלוב שלה ואיחלה לעצמה לברוח לרגע מהכל. ופתאום הרגישה סחרחורת ונדמה היה לה כי החדר מתחיל להסתובב.
ואז כבר לא הייתה יותר בחדר שלה. היא עפה דרך מנהרה ארוכה וחשוכה, בלי כל אור לפניה! היא התחילה לפחד קצת. מה יקרה עכשיו!
כשהסחרחורת עברה ועליזה הרגישה שאינה מסתובבת יותר היא פתחה את עיניה וראתה שהיא באמצע מדבר.

השמש הייתה חמה מאוד והחול עוד יותר חם! היו דקלים אחדים לפניה וגם בריכת מים קטנה, אך חוץ מזה היה רק חול בכל כוון שהביטה.
היא עלתה על דיונת חול והסתכלה סביב, אך ראתה רק חול סביב.
היא הייתה באמת רחוקה מהכל!
היא ניגשה לדקלים והתיישבה ליד בריכת המים בתקווה שמישהו יעבור שם.
עליזה ישבה במשך זמן שנראה לה כמו נצח, אבל אף אחד לא בא. זה בוודאי לא מה שהיא רצתה.
היה לה כל כך חם שרצתה להיות איפשהו שם קריר ולפחות עם קצת אנשים.
בלי שהרגישה בכך היא החזיקה את הגביש חזק, כשחשבה איפה היא רוצה להיות, ופתאום הסחרחורת חזרה, והיא כבר לא הייתה במדבר.
היא עמדה ליד פלג מים ביער קריר ולח.
העצים היו בני אולי מאה מטר גובה, כי לא יכלה לראות את הצמרות שלהם. מסביב היו שרכים מוזרים וצמחים שאותם לא הכירה. ושם, על הבוץ של שפת הפלג ראתה עקבות של רגליים!
הו, כמה טוב! כנראה יש מישהו בסביבה.
היא הלכה אחרי עקבות הרגליים בבוץ וכעבור זמן הגיעה לרחבת יער עם כפר מוזר מאוד במרכזה.
היו שם בקתות בוץ ומדורות אש ואנשים. כך

לפחות חשבה עליזה, שאלה אנשים. הם הלכו מכופפים, לא עמדו ישר, היו להם זרועות ארוכות מאוד וראשים גדולים.
הם לבשו מה שנראה כמו עורות של חיות ולכולם היה שער ארוך ופרוע. הגברים החזיקו אלות ואפילו נשים וילדים אחזו מקלות בידיהם.
ועכשיו הם ראו אותה!
תוך כמה רגעים כולם התאספו סביב עליזה והיא הרגישה מאוד לא נוח! הגברים מלמלו ונהמו עליה, הנשים משכו את השער היפה החום שלה והילדים ניסו לדקור אותה במקלות שלהם. וברגע שהיא חשבה כי לא תוכל לסבול יותר, כולם נעמדו וסובבו את ראשיהם אל היער. משהו בא משם ברעש גדול!
עליזה ראתה שהעצים מתכופפים ונופלים. מה שזה לא יהיה, זה בוודאי גדול מאוד!
בסוף העצים האחרונים נשברו ושם זה היה...
בקצה רחבת היער עמד דינוזאור ענק והוא נראה רעב מאוד!
אנשי הכפר התפזרו והסתתרו ועליזה נשארה לבדה ברחבה. הדינוזאור הביט עליה כאילו שוקל האם כדאי לאכול אותה,
ועליזה בוודאי לא רצתה בכך. היא אחזה חזק בגביש ואיחלה להסתלק משם מהר.

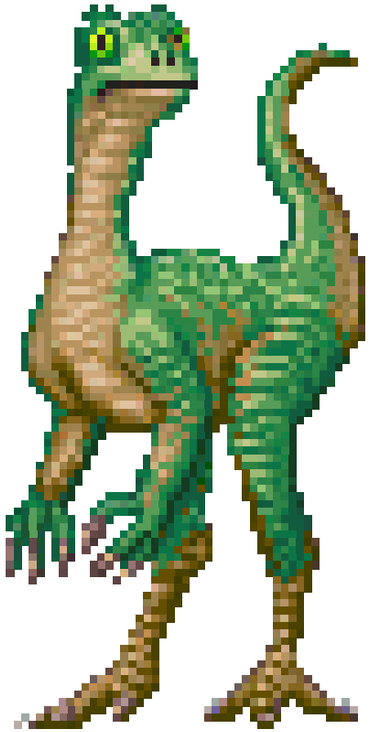

ושוב עברה רגע של סחרחורת והיא מצאה את עצמה לבדה על ספינת חלל שנעה מהארץ במהירות מסחררת. היא הביטה דרך החלון וראתה את כדור הארץ שנעשה קטן יותר ויותר.
"לאן איחלתי את עצמי עכשיו?" היא השתוממה.
תוך זמן קצר היא כבר לא יכלה יותר לראות את כדור הארץ, אבל אז הופיע בחלון כוכב לכת אחר, בעל טבעות סביבו.
ספינת החלל עשתה כנראה הכל באופן אוטומטי,

ולכן עליזה ישבה בשקט וחיכתה לבאות.
הספינה נחתה על משטח במרכז עיר בנויה
ממתכת מבריקה. בשמיים זרחו שלוש שמשות
ומהבניינים נשמע זמזום עמום. עליזה ירדה בסולם
מהספינה ופגשה ברובוט גדול שנע על גלגל אחד.
"ברוכה הבאה לכוכב לכת נובורקוס" אמר הרובוט
בקול מתכתי "כאן לא
תקבלי כל משימות ולא
תוטל עליך כל אחריות.
אנחנו הרובוטים עושים
את כל העבודה. את
יכולה לעשות מה שתרצי
ואיש לא יבקש ממך דבר.
את בן-האדם הראשון
והיחיד שביקר בארץ שלנו."
עליזה החליטה שהדבר מוצא חן בעיניה. היא
יכולה לשבת ולהסתובב כל היום ואיש לא ייתן לה

הוראות.
"אני אנסה לחיות כאן" אמרה והרובוט עזב אותה.
עליזה עברה דרך רחובות מתכת של העיר
והסתכלה על הבתים הקרים, שבהם הרובוטים
עסקו נמרצות בכל מה
שעסקו. היא הרגישה
קצת בודדה והתגעגעה
הביתה. היא התחילה
לחשוב שאולי טעתה
כשאיחלה לעצמה כל
אותם האיחולים. בוודאי
שלא הרגישה כאן
מאושרת יותר.
ואז שמעה משהו דופק
מזמזם חזק מאחוריה.
היא הסתובבה וראתה
רובוט מוזר ביותר שבא
ישר אליה!
הזרועות הארוכות שלו
התנדנדו ופתאום אחת מהן תפסה אותה בכתף.

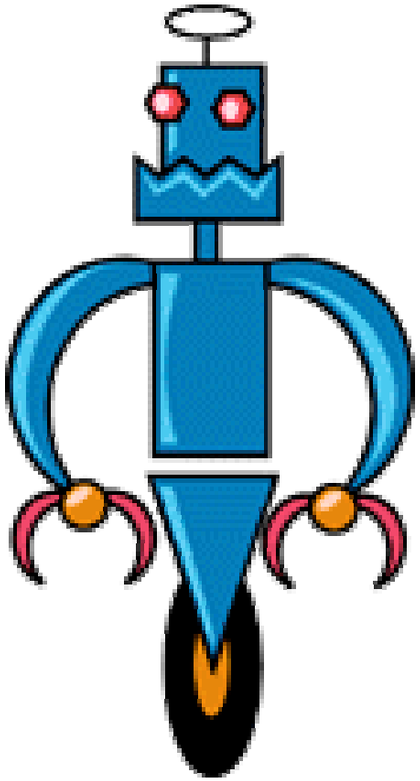

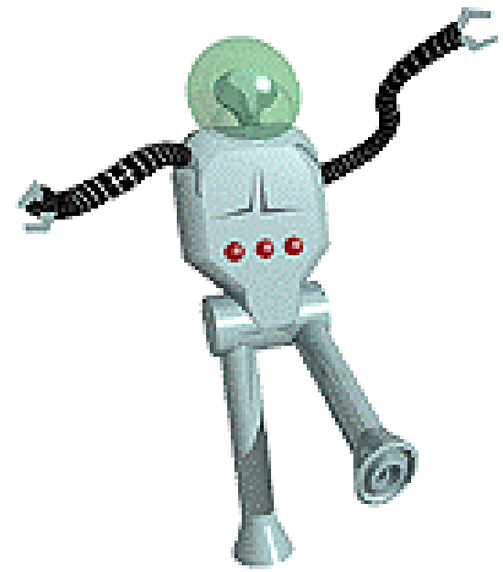

היא ניסתה לברוח, אבל הרובוט החזיק אותה חזק והיא הפילה את הגביש!
עכשיו עליזה ידעה שיקרה משהו, כי הגביש נשבר לחתיכות על רצפת המתכת, והרובוט ניער אותה חזק וקרא את שמה. "עליזה! עליזה!" הוא חזר כל הזמן.
ואז התעוררה.
היא ישבה בכורסה הנוחה שלה בבית ואמא שלה ליטפה את כתפיה ואמרה "עליזה, עליזה, הגיע זמן ארוחת הערב."
אז זה היה חלום! היא הייתה שלמה ובטוחה ושמחה מאוד כשראתה את אמה. היא חיבקה ונישקה לה ואז רצה לחדר של אחיה התינוק ונישקה גם לו.
היא רצה בבית וחיפשה את אחיה הגדול כדי להרגיז ולריב אתו. הכל, הכל! הייתה מאושרת שהיא בבית.
בסך הכל היא למדה הרבה מהחלום שלה. היא ידעה עכשיו שחייה לא כל כך רעים. להפך, הם טובים מאוד. ולא היה מקום טוב יותר מאשר הבית שלה!
"הילדה נראית מאושרת" חשבה אמא של עליזה כשסידרה את החדר "אבל מאין בא כל החול הזה שבנעליה?